

Bryssel den 4 oktober 2018
(OR. en)

12856/18

Interinstitutionellt ärende:
2018/0108(COD)

JAI 971
COPEN 336
CYBER 223
DROIPEN 149
JAIEX 128
ENFOPOL 491
DAPIX 303
EJUSTICE 131
MI 690
TELECOM 324
DATAPROTECT 207
CODEC 1606

NOT

---

från: Ordförandeskapet

till: Rådet

Föreg. dok. nr: 12115/18

Ärende: Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om europeiska utlämnandeorder och bevarandeorder för elektroniska bevis i straffrättsliga förfaranden
– Riktlinjedebatt

---

1. I juni 2016 efterlyste rådet en gemensam EU-strategi för förbättrad straffrätt i cyberrymden. Man efterlyste i synnerhet åtgärder för att effektivisera samarbetet med tjänsteleverantörer som är baserade utanför EU och för att förse brottsbekämpningen och rättsväsendet med effektiva verktyg för inhämtande av e-bevisning. Efter en omfattande expertprocess och samråd med medlemsstaterna och berörda aktörer lade kommissionen i april 2018 fram ett förslag till en förordning om europeiska utlämnandeorder och bevarandeorder för elektroniska bevis i straffrättsliga förfaranden (nedan kallat *förslaget*)¹.

---

¹ Dok. 8110/18.

Förslaget syftar till att införa en alternativ mekanism till befintliga verktyg för internationellt samarbete och ömsesidig rättslig hjälp. Det behandlar i synnerhet problem som härrör från den elektroniska bevisningens flyktiga karaktär och ”förlusten av lokaliseringmöjligheten” genom att införa nya förfaranden för snabb, effektiv och ändamålsenlig gränsöverskridande tillgång.

2. Förslaget bygger på och vidareutvecklar den princip om ömsesidigt erkännande som anges i artikel 82.1 i EUF-fördraget samtidigt som rättssäkerhet för myndigheter, tjänsteleverantörer och berörda personer säkerställs. I förslaget föreskrivs möjligheten för en rättslig myndighet i den utfärdande staten att, med förbehåll för vissa bestämmelser, direkt rikta en order till en tjänsteleverantör eller dennes rättsliga företrädare i en annan medlemsstat. Den rättsliga myndigheten i den medlemsstat där tjänsteleverantören eller dennes företrädare befinner sig behöver inte delta i detta skede. Denna myndighet kommer endast att ingripa för att erkänna eller verkställa ordern om tjänsteleverantören inte efterlever den.
3. Med tanke på de särskilda operativa behov och tekniska aspekter som är förknippade med tillgången till elektronisk bevisning välkomnade många medlemsstater den föreslagna utvecklingen och betonade att det behövs en effektiv och snabb praktisk lösning som bygger på ömsesidigt förtroende.
4. Andra delegationer uttryckte vissa betänkligheter och föreslog att man skulle införa en skyldighet att ge en annan medlemsstat möjlighet att delta i förfarandet genom en anmälan till de rättsliga myndigheterna i den medlemsstaten, vilket skulle möjliggöra en bedömning av orderns lagenlighet och eventuella hinder för att verkställa den. Beroende på resultatet av denna bedömning skulle de rättsliga myndigheterna ha möjlighet att motsätta sig verkställandet av ordern.

5. Två olika lösningar för ett sådant anmälningsförfarande diskuterades ingående av experterna:
- anmälan till den medlemsstat där tjänsteleverantören eller dennes rättsliga företrädare befinner sig eller
  - anmälan till den medlemsstat där personen vars uppgifter efterfrågas har sin hemvist.
6. Under diskussionerna framkom stöd, men också betänkligheter, gällande både den lösning som anges i utkastet till förordning och de olika förslagen om anmälan.

Eftersom denna fråga rör själva kärnan i förslaget bör den klarläggas för att underlätta de fortsatta förhandlingarna. Ordförandeskapet vill därför fråga ministrarna

- om de bekräftar tillvägagångssättet i utkastet till förordning, eller
- om de vill ändra detta tillvägagångssätt genom att införa ett anmälningsystem, och vilken stat som anmälan i så fall skulle sändas till (den verkställande medlemsstaten eller den berörda personens medlemsstat).

Med tanke på de framsteg som hittills har gjorts och för att säkerställa att förhandlingarna kan slutföras i december uppmanar ordförandeskapet ministrarna att som en kompromiss överväga en lösning där en anmälan görs till myndigheterna i den verkställande medlemsstaten eller den berörda personens medlemsstat *för information*. På grundval av detta kan den myndighet som tagit emot anmälan delta i samråd med den utfärdande medlemsstaten utan att ha rätt att motsätta sig att ordern verkställs.